

ikke tilfredsstillede mig, hvad deres Indhold angik, fra min Side rettedes en stærk Opfordring til Landboerne til at opfylde den dem paalagte Afleveringspligt, saaledes vil jeg ved denne Lejlighed, skønt nærværende Lov, saaledes som den bliver vedtaget i Flertallets Affattelse, ikke ganske tilfredsstillende mig, rette en lignende Opfordring til Uldproducenterne om at aflevere det Kvantum Uld, som det ifølge Loven bliver dem paalagt at aflevere. Det er klart, at naar vi mangler Tilførsler ude fra, maa vi søge gennem den hjemlige Produktion at skaffe Erstatning. Jeg erkender ogsaa, at det i Almindelighed maa være en Konsekvens af Maksimalpris, at Varen bringes frem paa Markedet, og at Samfundet ikke er tjent med, at Varen skjuler sig. Men man maa dog erindre, at naar der i Loven af 7. August 1914 tales om Vurdering, er der utvivlsomt herved navnlig tænkt paa Beholdninger liggende paa faa Hænder, men derimod ikke paa almindelig Aflevering, hvor det gælder Tusinder af Leverandører, og det vil sikkert erkendes fra alle Sider, at det vil være praktisk umuligt gennem en Ekspropriation at hente den Uld frem, der her er Tale om. Det er derfor, vi har ment, at dette Spørgsmaal naturligt maatte bringe Overvejelser frem i den Retning, jeg her har nævnt, og der maa jeg erindre om, hvad jeg i øvrigt udtalte ved første Behandling, at Maksimalpriser efter mit Skøn maa benyttes med megen Varsomhed, netop fordi de kan have en Evne til at faa en Vare til at skjule sig, og intet er jo under en Situation som den, vi lever i, værre, end om dette bliver Tilfældet. Denne min Opfattelse staar jeg ikke ene med; den deles af mange. Den deles i hvert Fald ogsaa af den højtærede Indenrigsminister, ja, jeg tror at turde gaa saa vidt at sige, at denne forsigtige Anvendelse af Maksimalpriser var en Forudsætning, hvorunder Loven af 7. August 1914 blev vedtaget her i Rigsdagen, og en Forudsætning, hvorunder de forskellige Partier, og da navnlig Venstre, gav deres Tilslutning til Loven. Til Bevis for Rigtigheden af min Udtalelse om, at den højtærede Indenrigsminister deler denne min Opfattede: at Maksimalpriser kan bevirke, at en Vare skjuler sig, maa jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle faa Linier af den Forelæggelsestale, som Ministeren holdt her i Folketinget den 6. August 1914 — den findes Spalte 51. Efter at Ministeren har omtalt en Anmod-

ning, der var kommet fra Bornholm om, at Myndighederne der maatte faa Ret til at fastsætte Maksimalpriser paa visse Varer, udtalte den højtærede Minister: „Det er vistnok sandsynligt, at en saadan Bemyndigelse til at ansætte visse Maksimalpriser for Varer paa et saa begrænset Omraade som Øen Bornholm kan virke efter det Formaal, som den har, men det er meget tvivlsomt, om det samme Middel kan anvendes for et helt Statssamfund. Dette Spørgsmaal maa sikkert overfor enhver Enkelthed for sig optages til Drøftelse, idet Fastsættelsen af en Maksimalpris efter de Kendsgerninger og Erfaringer, som foreligger, stundom kan virke til, at Varerne skjuler sig, og intet er for Samfundet i en saadan Situation som den foreliggende farligere end netop dette.“ Derfor tror jeg at være berettiget til at sige, at dette, at Maksimalpriser anvendes med Forsigtighed, er baade saglig tilraadeligt og den Forudsætning, hvorunder Loven er vedtaget her. Det kunde jeg for øvrigt godtgøre med forskellige Udtalelser ogsaa af andre, men jeg skal afstaa derfra; dette er formentlig tilstrækkeligt. Som en anden Forudsætning for Partiernes og da navnlig Venstres Tilslutning ønsker jeg at pege paa en Udtalelse, som er fremsat af dette Partis Ordfører, Hr. N. Neergaard, nemlig den, at Prisen paa overtagne Varer skulde fastsættes af Kommissioner. Her maa jeg maaske ogsaa med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier af Hr. Neergaards Udtalelser den 6. August 1914; de staar Spalte 61. Hr. Neergaard beder der om Oplysning om, „hvorledes Regeringen tænker sig den Kommission sammensat, som skulde have den ganske overordentlig betydningsfulde Opgave at fastsætte Købesummen for de Varer, som Staten maatte overtage“. Jeg tror, at det ogsaa derigenem maa være fastslaaet, at der bør gaa en Vurdering forud; og naar, som jeg alt har nævnt, dette maa anses for praktisk ugørligt overfor Aflevering af en Vare som Uld, har vi ment, at denne Sag egnede sig til kun at ordnes her gennem Rigsdagen, og vi har derfor benyttet Lejligheden til at søge Ministerens Medvirken til en Ændring i Loven af 7. August 1914, da dette efter vort Skøn vilde bevirke, at Befolkningen fik større Klarhed over, hvilke Ting der kunde ordnes administrativt, og hvad der bør ordnes ved Lov. Dette sidste bør navnlig ske med Hensyn til en Vare som Ulden; saadanne almindelige Afleveringer bør kun paalæg-